

HAK İLE BERABER OL!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn., Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayra halkihî seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihi ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِقْبَلِ الْحَقَّ مِمَّنْ أَتَاكَ بِهِ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا وَإِنْ
كَانَ بَغِيضًا أَوْ بَعِيدًا وَازْدَدِ الْبَاطِلَ عَلَى مَنْ جَاءَ
بِهِ مِنْ صَغِيرٍ أَوْ كَبِيرٍ وَإِنْ كَانَ حَبِيبًا قَرِيبًا

(الدیلمی کر. عن ابن مسعود)

RE. 78/4 (İkbeli'l-hakka mimmen etâke sağîren ev kebîren, ve in kâne bağîdan ev beîden; ve'rdüdi'l-bâtîle alâ men câe bihî min sağîrin

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

ev kebirin, ve in kâne habîben karîbâ.) Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri dünyada da ahirette de sizleri bahtiyar eylesin... Sevdiklerinizle beraber cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şerîflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerîfleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızı, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbâının, ahbabının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye; Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebvî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtîha*, üç *İhlâs*- ı *Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun! .....

a. Hakkı Kabul Et, Söyleyene Bakma!

Mukaddimedede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabınının 78. sayfasındaki 4. hadis-i şeriftir.

İbn-i Abbas RA'dan rivayet olunduğuna göre, Peygamber Efendimiz'in kıymetli ve sevgili amcası Abbas'ın oğlu alim, fâzıl, genç bir sahabe olan Abdullah'ın rivayet ettiğine göre, Deylemî isimli alimin *Müsnedü'l-Firdevs* isimli

kitabında geçtiğine göre Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِقْبَلِ الْحَقَّ مِمَّنْ أَتَاكَ بِهِ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا وَإِنْ
كَانَ بَغِيضًا أَوْ بَعِيدًا وَارْدِدِ الْبَاطِلَ عَلَى مَنْ جَاءَ
بِهِ مِنْ صَغِيرٍ أَوْ كَبِيرٍ وَإِنْ كَانَ حَبِيبًا قَرِيبًا

(الدیلمی کر. عن ابن مسعود)

RE. 78/4 (*İkbeli'l-hakka mimmen etâke sağîren ev kebîren, ve in kâne bağîdan ev beîden; ve'rdüdi'l-bâtîle alâ men câe bihî min sağîrin ev kebirin, ve in kâne habîben karîbâ.*)

(*İkbeli'l-hakka*) “Hakkı kabul et, (*mimmen etâke*) sana gelen kim olursa olsun.” Gelen kimsenin söylediği, getirdiği bilgiyi, söylediği sözü hak ise kabul et!

(*Sağîrûn ev kebîrûn*) “Gelen isterse küçük olsun isterse büyük olsun.” Yaşça küçük olabilir, mevki makam, rütbe bakımından küçük olabilir. “İster küçük olsun ister büyük olsun, hakkı söylemişse, hakkı tebliğ etmişse, sana gelen kimseden onu kabul et.”

Bir te'kit daha var: (*Ve in kâne bağîdan*) “Kızdığın bir insan bile olsa...”

Bağîd, mebğûd mânasına; kendisine buğz edilen

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.433. no:1762; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVI, s.269, no:4092; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IX, s.121; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.794, no:43152; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.794, no:43152.

bir kimse, sevmediğın bir kimse demek.

Beîd, uzak demek. (*Ev baîdâ*) “Sana çok uzak olan, senin kızdığın, sevmediğın bir kimse bile olsa, küçük de olsa, büyük de olsa, hakkı söyledi mi kabul et.”

(*Verdidi'l-bâtîle*) “Bâtılı da reddet, kabul etme! (*Alâ men câe bihî min sagîrin ev kebîr*) Büyükten, küçükten kim o bâtılı karşına getirmişse, (*ve in kâne habîben*) senin sevdiğın habîb, mahbup bir kimse bile olsa...” Bu da mahbub mânasına. (*Karîbâ*) “Yakın bir kimse bile olsa...”

Neseben karabet olur, fikren karabet olur, daha başka şeyler olabilir.

Bu hadîs-i şerîfi hepimizin çok iyi hatırında tutması lazım. Etrafımızdaki olaylar, bize söylenen sözler, nasihatler, konuşmalar, okuduğumuz yazılar, makaleler, kitaplar, ikiye ayrılır: Ya haktır, gerçektir, doğrudur...

Hani ne diyoruz?

(*Ve'l-ba'sü ba'de'l-mevti hakkun*) “Öldükten sonra dirilmek haktır, gerçektir, olacaktır.”

Bâtıl da “boş” demek, “asılsız” demek. “Bir şey bâtıl oldu.” demek, “Boşa çıktı.” demek. “Namazı bâtıl oldu, boşa çıktı.” mânasına.

Ya haktır, ya bâtıldır. Mü'min ne yapacak?

Daima hakkı hürmetle karşılayacak, hakkı tutacak, haktan yana olacak, hakkı kabul edecek. Acı da olsa, tatlı da olsa, sevdiğı insan da söylese, sevmediğı insan da söylese, küçük de söylese, büyük de söylese; hakkı kabul

edecek, hakikati kabul edecek, doğruyu kabul edecek.

Bâtılı da; sevdiği, yakını, anası babası, kardeşi, dostu, karısı kocası, evlâdı, akrabası, taraftar olduğu kişi ve saire söylese bile reddedecek.

“—Olmaz öyle şey, yapmam o işi!” diyecek.

Yapılmayacak bir şey teklif ediyorsa, “Yapmam.” diyecek. Söz olarak söylüyorsa, “Hayır.” diyecek, kabul etmeyecek.

Başka bir hadîs-i şerîf vardı, ben onu dergimizin bir makalesine yazmıştım. Orada da Peygamber Efendimiz aynı mânada buyuruyor ki: ²

زُلُّ مَعَ الْحَقِّ حَيْثُ زَالَ

(حب. طب. ع. مخول السلمی)

(Zül mea'l-hakkı haysü zâle) “Hak nereye giderse hakla beraber ol! Hakkın yanında ol! Hak nereye doğru hareket ederse, nerede pozisyon alırsa orada, onun yanında ol.” buyuruyor.

Haktan ayrılma! O tarafa gitti, peşinden git; bu tarafa geldi, peşinden gel; şuraya çıktı, oraya çık; buraya indi, oraya git. Haktan ayrılma. Hak

---

² İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.196, no:5882; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.322, no:763; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.137, no:1568; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.998; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.VI, s.56, no:7854; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VIII, s.29, no:2045; Mahvel el-Behzî es-Sülemî, babasından.

Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.176, no:7276; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1363, no:43578, 43580; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.593, no:12342; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.331. no:4236 ve c. XLI, s.231, no:44741; RE. 13/6.

nereye giderse, nereye zâil olursa, ne tarafa doğru kayar giderse sen de haktan ayrılma, onun yanında ol.

“—Yok ben buradaydım, değişmem.”

Niye değişmeyeceksin? Hak o tarafa gitti, o tarafta olursun. Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Öyle yüksek, öyle güzel, o kadar kıymetli bir prensip ki Türkiye’deki insanlar sırf bu prensibe uysa, Türkiye dünyanın bir numaralı, en kuvvetli, en ileri devleti olurdu.

Osmanlı’dan beri çektiğimiz nedir?

Haksızın haksızlığını kabul etmeyip hakkın karşısına dikilmesi ve uğraştırmasıdır. Hak sahibini de bıktırıyor, hak için çalışan insanı da bezdiriyor.

Hocamız Mehmed Zâhid Kotku cennetmekânı hatırlıyorum: “—Şurayı bırakıp köyüme gitmek istiyorum.” demişti.

Akıllısı geliyor, delisi geliyor; eza ediyor, zulmediyor, tabi iftira eden oluyor, şöylesi oluyor, böylesi oluyor, kıskananı oluyor, haset edeni oluyor ve saire. İnsanın canına da tak diyor.

Hakkı tutmak büyük sevaptır; bâtılı desteklemek, bâtıldan yana olmak da çok büyük vebaldir.

Kur’ân-ı Kerîm’de ne diyor. İbrahim AS babası Âzer’e ne dedi?

Tabii müfessirler, buradaki baba iki mânaya gelir diyor. Bir, kendi babası Âzer’di; ikinci rivayet; babası Âzer değildi ama baba makamında

amcasıydı, onun için “baba” diye hitap ediyor.

Türkiye’de bu moda vardır, mesela bazı kimseler bazı kimselere “baba” diye hitap ediyor. Onun gibi galiba.

Ne dedi?

“—Elinizle yaptığınız sanemleri, putları kendinize tanrılar mı ediniyorsunuz? Olur mu böyle şey? Bunlar bâtıl; bunları tanrı edinmek olur mu? Olmaz böyle şey!” diyor.

Babası veya amcası. Gerçekten öz babasıysa öz babasına bile hakkı söylemiş oluyor. Amcasıysa yakını, sevdiği.

(*Ve in kâne habîben karîben*) diyor; “Sevgili ve yakın bir kimse bile olsa...” Bu hadîs-i şerîfte böyle buyuruluyor.

Hakkı söyledi.

Hakkı söylemeyen insan mesul olur.

“—Hakkın söylenileceği yerde susan dilsiz şeytandır.” diyor, şeytan-ı ahras buyuruyor Peygamber Efendimiz.

Hakkın söyleneceği yerde durmayacaksın, söyleyeceksin.

“—Yok, öyle olmaz, bu yanlış; doğruyu söylemiyorsun, işin doğrusu şudur!” diyeceksin.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:³

---

³ İbn-i Ebi’-d-Dünyâ, *Zemmü’l-Gıybeh*, c.I, s.112, no:103; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.586, no:8028; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.IV, s.141, no:2956.

إِذَا وَقَعَ فِي الرَّجُلِ وَأَنْتَ فِي مَلَأٍ فَكُنْ لِلرَّجُلِ
نَاصِرًا وَلِلْقَوْمِ زَاجِرًا أَوْ قُمْ عَنْهُمْ

(ابن أبي الدنيا في ذم الغيبة عن أنس)

ME. 132 (*İzâ vukıa fi'r-racüli ve ente fî melein, fekün li'r-racüli nâsıran, ve li'l-kavmi zâciren ev kum anhüm.*)

(*İzâ vukıa fi'r-racüli ve ente fî melein*) “Sen bir cemaat içinde bulunurken, bir kimse hakkında gıybet edildiğini görürsen, (*fekün li'r-racüli nâsıran*) o kimse için yardımcı ol! (*Ve li'l-kavmi zâciren*) Cemaatı da ondan men etmeye çalış! Gıybet edenlerin karşısına çık, onları sustur! (*Ev kum anhüm*) Eğer onları engelleyemiyorsan, oradan kalk git! O toplantının tadı bereketi kalmadı.”

Tabii insan sevdiği toplantıya gider. Toplantıya gitti. Birisi kalktı, onu bunu çekiştirmeye, gıybetini yapmaya girişti. Fakat toplantının tadı kalmadı, diyecek ki;

“—Böyle yapmayın, günahdır, ayıptır.”

Ve o gıybeti yapılan kimseyi müdafaa edecek, savunacak ve oradan kalkacak, gidecek. Tadı kalmadı. Böyle hareket edilse, hak böyle tutulsa, bu mânâda insanlar hakka gönül vermiş insanlar olsa; hak hakikat gelişir, böyle rüşvetler olmaz, böyle haksızlıklar olmaz, böyle dolandırıcılar olmaz, böyle yetimin malı, milletin malı sömürülmez, domuz gibi yenilmez, böyle rezaletler olmaz.

Herkes birbirini destekliyor. Koca bir şebeke; bir kişi değil, iki kişi değil, üç kişi değil, beş kişi değil, küçük değil, büyük değil, tepeden tırnağa, baştan ayağa...

Neden oluyor?

Hakkı tutan insan yok. Hakkı tutan insanlar az. Söylediği zaman kötü oluyor, itiliyor, kakılıyor, dışlanıyor. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar. Atasözü olmuş. Büyükler bunu söylemiş.

Bu atasözünü duyunca bizim ağlamamız lazım. “—Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar!” Ya burası İslâm diyarı, İslâm diyarında böyle bir şey âdet olur mu? Böyle bir atasözü çıkmalı mıydı? Peygamber SAS Efendimiz ne diyor:⁴

---

⁴ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.527, no:4344; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.471, no:2174; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1329, no:4011; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.19, no:11159; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.551, no:8543; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.352, no:1101; Hâmidî, *Müsned*, c.2, s.331, no:752; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.247, no:1286; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.358, no:1448; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIII, s.305; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1330, no:4012; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.282, no:8081; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.166, no:1596; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.93, no:7581; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.248, no:1288; İbnü'lCa'd, *Müsned*, c.I, s.480, no:3326; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.176; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.337, no:1161; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.370; Ebû Ümâme RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.161, no:4209; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.314, no:18850; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.435, no:7834; Ziyâü'l-Makdîsî, *elEhâdîsü'l-Muhtâre*, c.III, s.230, no:123; ed-Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ'*, c.I, s.238, no:427; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.421, no:2939; Târık ibn-i Şihab Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.64, no:5511 ve c.XV, s.923, no:43588; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.172, no:457; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.198,

أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

(د. ه. عن أبي سعيد حم. ه. طب. عن أي أمانة ن. عن سمرة حم. ن. هب. ض. عن طارق مرسل)

RE. 76/11 (*Efdalü'l-cihâdi kelimetü hakkın inde sultânin câir*) “En faziletli, en üstün, en sevaplı cihad, zalim hükümdarın karşısında hakkı söylemektir. En büyük cihad odur.”

“—Öldürür, hapse atar!” Hakkı söyleyecek, dobra dobra söyleyecek. Allah-u Teâlâ Hazretleri Yasin Sûresi’nde ne buyuruyor?

Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm:

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ
اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ

(يس. 20)

(*Ve câe min akxa’l-medîneti racülün yes’â*) “Derken şehrin öbür ucundan bir zât-ı muhterem (Habîb-i Neccâr) koşarak geldi. (*Kâle yâ kavmi’ttebiu’l-mürselîn*) ‘Ey kavmim, yanlış iş yapıyorsunuz! Bakın bunlar iyi insanlar, mübarek insanlar, bunların sözünü dinleyin! Bunların buyruklarını tutun! Bunlar ilâhî vazifeli insanlar, bunları dinleyin!’ dedi.” (Yâsin, 36/20)

Adamları yakalamışlar, kendilerine Allah’ın haberlerini getiren mübarek insanları yakalamışlar, öldürmeye kasetmişler. Meydanda toplanmışlar, canlarına kasd edecekler. Gönderilenler, mürsel.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ

(يس ۱۳)

(*Va'drib lehüm meselen ashàbe'l-karyeti*)
“Onlara, şu şehir halkını misâl getir: (*İz câehe'l-mürselûn.*) Hani onlara elçiler gelmişti.” (Yâsin, 36/13)

Kavim onları; “Bizim dinimize karışyorsun, dinimizi devirmeye çalışyorsun, düzenimizi bozmaya çalışyorsun.” diye öldürmeye kalkmış. Adamlar darağacının yanında.

O uzaktan, hem de yes'a, say ederek, koşarak, ihtiyar hâliyle koştura koştura geliyor, diyor ki:

(*Yâ kavmi't-tebiu'l-mürselîn*) “Ey kavmim, ne yapıyorsunuz; bu mübareklere tâbi olun, Allah'ın emirlerini getiren bu insanların sözlerini dinleyin!”

اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ

(يس 21)

(*İttebiû men lâ yes'elüküm ecren ve hüm mühtedûn*) “Sizden bir ecir mi istiyor bunlar, para mı almak istiyor, ücret mi istiyor? Sizden ücret istemeyen, hidayet üzere olan, hakkı doğruyu söyleyen bu insanlara tâbi olun.” (Yâsin, 36/21)

Dedi ama dinlemediler. Onu da şehid ettiler. Şehid olmak pahasına, canı pahasına hakkı

söyledi.

Muhterem kardeşlerim! Biz Yâsîn Sûresi'ni nasıl okuyoruz? Bu millet Yâsîn Sûresi'ni nasıl okuyor? Yâsîn Sûresi'ni çoğu bilir. Nasıl Kur'an okumak bu? Nasıl ibret almak?

Kur'ân-ı Kerîm'deki kıssalar niçin söylendi? "İbret alın." diye değil mi?

(*Va'drib lehüm meselen ashâbe'l-karyeh*) "O kavmin, o köyün ahalisini onlara bir misal olarak zikreyle ey Rasûlüm!" diye niye Allah-u Teâlâ Hazretleri Yasin Sûresi'nde bu olayı anlattı?

Düşünmek lazım değil mi?

Veyahut "Her sabah Yasin Sûresi'ni okuyoruz. Acaba bu sûre neden bahsediyor?" diye merak etmek lazım değil mi? Okumak lazım değil mi?

Söz, Allah'ın kelâmı. Sıradan söz değil, Allah'ın Kur'ân-ı Kerîm'i. Ve müslümanlar Allah'ın kelimasını bilmiyorlar, öğrenmiyorlar, okumuyorlar. Hepsi İngilizce öğreniyor, hepsi çocuklarını koleje gönderiyor, hepsi kurslara gidiyor, mesleğini geliştirmek, mesleğinde yükselmek için Amerika'ya gidiyor, İngiltere'ye gidiyor, dünya için böyle çalışıyor. Allah'ın dinini, Kur'an'ını, kitabını öğrenmek için Arapça öğrenmeye heves etmiyor, çalışmıyor, gayret etmiyor.

Bundan sonra Hakla beraber olmaya dikkat edelim, haktan yana olmaya, doğruyu takip etmeye, doğruyu söyleyeni sevmeye, sevmesek bile doğruyu kim söylerse söylesin kabul etmeye kendimizi alıştıralım. Prensibi değiştirelim,

hayatımızın prensibi değişsin.

“—Ben bundan sonra hakkı tutacağım, söyleyen kim olursa olsun hakkı destekleyeceğim. Söyleyen kim olursa olsun bâtili reddedeceğim.” diyebilmeliyiz.

Biz istiyoruz ki hanımlar da âyetleri, hadisleri öğrensinler, onlar da dindar olsunlar, onlar da Allah’ın emrini tutsunlar, o yolda yürüsünler.

Onun için camimizi tâdil ettik, arkadaşlara rica ettik; “Yan taraftaki evleri alın.” dedik, alt taraflarını kadınlara ayırdık, kadınlar tarafına video koyduk, mikrofon koyduk; “Ses gitsin, dinlesinler.” diye o kadar uğraşıyoruz.

Bu camide kadınlar için abdest alma yerleri yok. Kadın abdest alacak, dışarıdan gelmiş; “Hadis dersi dinleyeceğim.” diye, Gölcük’ten gelmiş, İzmit’ten gelmiş, Bolu’dan gelmiş, Lüleburgaz’dan gelmiş. Burada, İskenderpaşa camiinde kadınlar için yüz numara yok.

“—Bir yüznumara yapalım, kapısını açalım.” dedik, komşularla cengi cidal:

“—Bizim tarafa yüznumaranın kapısını açamazsın!”

Ya senin hiç mi insafın yok, hiç mi Allah’tan korkmazsın? Gelen caminin cemaati istifade edecek.

“Efendim, bize koku gelir.”

E senin evinde yüznumara yok mu? Komşunun yüznumarası yok mu? Zaten orada pencereler var. Böyle insafsızlık olmaz.

b. Kıyametin Kopma Zamanı Yakınlaştı

İbn-i Mes'ud RA'dan bir ikinci hadîs-i şerîf: Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَلَا يَزِدَادُ النَّاسُ عَلَى الدُّنْيَا إِلَّا
حِرْصًا وَلَا يَزِدَادُونَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا بُعْدًا

(ك. عن ابن مسعود)

RE. 78/6 (*İkterabeti's-sâ'atü, ve lâ yezdâdü'n-nâsü ale'd-dünyâ illâ hırsan, ve lâ yezdâdüne mina'llâhi illâ bu'dâ.*)

(*İkterabeti's-sâ'ah*) “Saat yakınlaştı.”

Ne saati? Hangi saat yakınlaştı? Es-sâatü dediği zaman, hani ismi elif lamlı, mâruf harf-i tarifli es-sâatü demek, “O saat” demek. “Dünyanın kopacağı saat” demek, “Kıyamet” demek.

(*İkterabeti's-sâatü*) “Kıyametin kopma saati yakınlaştı. Neredeyse koptu kopacak.” Ne yapmak lazım?

“—Eyvah, kıyamet kopuyor, alâmetleri belirdi.” diye insanların tevbe etmesi lazım, hak yola girmesi lazım, dindar olması lazım, günahlardan kesilmesi lazım, sevaplı işlere yönelmesi lazım, yalvarması, yakarması, ağlaması lazım.

⁵ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.359, no:7917; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.349, no:597; İbn-i Ebî Âsım, *Zühd*, c.I, no:279; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.II, s.40, no:1081; Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ*, c.III, s.297, no:632; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.406, no:1642; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.242; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.191, no:38335; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.V, s.284, no:4138.

“—Aman yâ Rabbi!” demesi lazım, secdelere kapanması lazım,

“—Aman yâ Rabbi, beni kahrına uğratma, gazabına uğratma, helâk etme yâ Rabbi!” demesi lazım.

Öyle değil mi? “Yarın kıyamet kopacak, biraz sonra kıyamet kopacak.” deyince, duyunca insan ne yapar veyahut Allah korusun biraz sonra, “Harp patladı.” deseler insan ne yapar? Yahut “Biraz sonra seni alacaklar, idam sehpasına götürecekler.” deseler, bir insan ne yapar?

Aklı başından gider, heyecanından ne yapacağını şaşırır. “Allah!” der, abdest alır, namaz kılar:

“—Müsaade edin iki rekât namaz kılayım!” der.

“Kıyamet yakınlaştı. (*Ve lâ yezdâdü'n-nâsü ale'd-dünyâ illâ hırsâ*) Ama insanların dünyaya olan hırsı artıyor, daha fazlalaşiyor. İnsanlar dünyaya karşı hırsları bakımından daha da azgınlaştılar, daha da arttılar.

Yahu kıyamet kopuyor, dünyanın ne kıymeti var, hele kıyamet kopacağı zaman ne kıymeti var? Kopacak, başına yıkılacak her şey. Hiçbir kıymeti kalmıyor. Kıyamet yaklaşıyor, insanların da dünyaya olan hırsları, tamahları, bağlılıkları, hevesleri ziyadeleşiyor, azgınlaşıyor.

(*Ve lâ yezdâdüne mina'llâhi illâ bu'den*) “Böyle olunca da Allah ile mesafeleri uzaklaştıkça uzaklaşıyor. Uzaklık artıyor. Onların dünyaya hırsı arttıkça, Allah ile aralarındaki mesafe de uzaklaşıyor. Allah'tan uzaklaşıyorlar, Allah-u

Teâlâ Hazretleri'nden uzaklaşıyorlar.

Her yerde hâzır ve nâzır olan, her şeyi bilen, (ve hüve meaküm eyne mâ küntüm) sen nerede olursan ol seninle olan Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden uzaklaşıyor. O sana yakın, sen ondan gafil, cahil, fersah fersah uzakta... Neden?

Dünyaya hırsı artıkça, Allah ile mesafesi uzuyor, uzaklaşıyor. İşi tatsız tarafa gidiyor. Ne yapacağız?

Bir ara bizim arkadaşların arasında; “Mehdi çıktı, çıkacak.” sözleri heyecan uyandırdı. Arkadaşlar, ihvânımız iki grup oldu. “Mehdiciler” diye bir grup meydana geldi. Gün vermeye başladılar:

“—Mehdi 289 gün sonra çıkacak, 288 gün kaldı, 286 gün kaldı.” demeye başladılar.

Tabii Mehdi çıkacak; eyvah, kıyamet alâmetlerinin önemlilerinin birisi Mehdi'nin çıkması, bir heyecan, bir telaş, yapacağı inşaatı yapmaktan vazgeçenler oldu. Her şeylerini ona göre düzenlemeye başladılar.

Tabi Allah-u Teâlâ Hazretleri gaybdan haber verenden, gayba ait bilgileri biliyormuş gibi söylemeye kalkışandan hoşlanmaz. Büyüklerimizin nasihati vardır:

“—Gaybı biliyorum, gayptan haber veriyorum diye tavır takınma!” der.

Büyüklerimizin nasihatlerini bastırıyoruz, ihvânımız da evlerinde odalarına koyuyorlar:

“—Keramet-furuşluk yapma, gaybdan bilgi verme pozisyonuna düşme!” diye.

Bir de; “Öyle insanlara da yaklaşma!” diye. Tabii, bunların hepsi imtihan. Yapanlar da samimiyetle yapıyor, arkadaşımız, ihvânımız; bir şey demiyoruz, dostumuz ama hareket yanlış. Böyle bir telaş yaptılar...

Ben de o zaman onlara dedim ki; “Siz böyle Mehdi çıkıyor, kıyamet alâmeti” diye heyecanlanıyorsunuz. Ben size bundan daha heyecan verici bir şey söyleyeyim.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki: ki:⁶

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ فَقَدْ قَامَتْ قِيَامَتُهُ

(الدیلمی عن أنس)

(*İzâ mâte'l-insânü*) “İnsan öldüğü zaman, (*fekad kâmet kıyâmetühû*) onun kıyameti kopmuş demektir.”

İnsan öldü mü bitti; onun kıyameti kopmuş demektir.

Ölümlle mesafen ne kadar? Bir saat sonraya çıkacağına bir senedin var mı? Yarına çıkacağına bir senedin var mı?

İstikbale ait bir şey yapacağımız zaman ne diyoruz? “—Yarın *inşaallah* saat 10'da buluşalım.” diyoruz. “—*İnşaallah*” ne demek?

“—Allah dilerse, Allah murad ederse...”

“—Benim elimde bir şey yok, ne yapayım, belki

⁶ Lafız farkıyla: Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.285, no:1117; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1072, no:42748; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1615, no:2618; Süyûtî, *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.IV, s.65, no:2781.

yaşatmaz, belki ölürüm, belki gidemem” diye “inşaallah” diyoruz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerîm’de Peygamberimize böyle buyurmuş:

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
اللَّهُ

(الكهف 23-24)

(*Ve lâ tekùlenne li-şey’in innî fâilün zâlike gadâ. Illâ en yeşâa’llâh*) “Sakın ha, olmaya ki, bundan sonra ‘Bir şeyi yarın şöyle yapacağım!’ deme; ‘İnşaallah, Allah dilerse yapacağım!’ de.” (Kehf, 18/23-24)

“—*İnşaallah* demeden ‘Yarın bir şeyi şöyle yapacağım.’ deme. ‘Allah dilerse’ de, o şart ile söyle.” diye Efendimiz’e de böyle emretmiş.

Onun için biz de “inşaallah” diyoruz. “İnşaallah” demek lazım, ne olacağını bilmiyoruz. Hemen ölebiliriz. Bir saniye sonra ölebiliriz. Şu sözleri tamamlayamadan ölebiliriz.

Çok tesir etmiş bir olaydı; Ankara’da mahallemizde bana; “Cuma hutbesini sen oku.” dediler. Çıktım cuma hutbesi okuyorum, arkadan bir gürültüler oldu, takırtılar oldu, pat diye birisi düştü. Eh, hutbeyi bozmadık, hutbeyi okuduk, Cuma namazını kıldık, arkadaki insanın yanına vardık ki innâ lillah ve innâ ileyhi râciun adamcağız cuma namazı esnasında, hutbe esnasında düştü, öldü.

Onu ailesi camiye ne gözle gönderdi? Kim bilir neler söyledi. Belki camiden gelirken; “Bakkala uğra, şunu al, bunu al.” dedi, belki “Ekmek almayı unutma, evde ekmek yok.” dedi. Ama ekmek filan gelmedi işte. Ne olacağı belli olmuyor.

Ölüm insanın başında; nerede, ne zaman belli olmaz. “Ölüm insanın kıyameti” demek olduğuna göre, bizim her zaman titrememiz lazım. Biz dervişiz, tasavvuf erbabıyız, takvâ yolunun yolcularıyız.

Ne demek dervişlik? “Ölüme hazır olmak mesleği” demek.

Derviş, ölüme hazırlıklı olandır. Dervişlikteki emirler; insanı ölüm haline hazırlıklı bir tarzda gezen, hazırlıklı, devamlı müteyakkız bulunan bir insan hâline getirmek tedbirleridir.

Millet dervişliğin farkında değil. Millet derviş olmuş, ahd ü peymanın, ders almanın, el almanın bey’at olduğunun farkında değil. Öyle gafil ki, el almanın bey’at olduğunun farkında değil. Hem el alıyor, ders alıyor, hem hocasını dinlemiyor.

Öyle şey mi olur?

إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

(الإسراء ٣٤٤)

(*Inne’l-ahde kâne mes’ûlâ*) [Çünkü verilen söz, sorumluluğu gerektirir.] (İsrâ, 17/34) İnsan ahdinden sorumludur.

“—Ahdettin, peyman eyledin, söz verdin, niye

sözünden döndün?” diye Allah soracak.

Madem ki ölüm bize bu kadar yakındır, o halde bu dünya hırsı neden? Bunu bırakacağız. Ahirete rağbet edeceğiz, ahirete hazırlanacağız, işlerimizi hemen ölecekmiş gibi tanzim edeceğiz. Hazırlıklı bulunacağız. Vasiyetimiz yastığımızın altında olacak. Borçlarımızı ödemiş olacağız. Günahlardan kendimizi çekmiş olacağız. Abdestli gezeceğiz. Dilimiz zikirli olacak, kalbimiz Allah Allah diyecek.

Böyle hazırlıklı devam edene, böyle niyet edene;

تَمُوتُونَ كَمَا تَعِيشُونَ

(*Temûtûn, kemâ taişûn*) “Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz.” buyurmuş Peygamber Efendimiz.

Bir gün böyle bir hal üzere ölmek de nasip olur. Abdestliyken, dili Allah Allah diyorken, kalbi pırıl pırılken bir yerde ruhunu teslim ediverir.

Allah bize, cümlemize hüsn-ü hâtimeler nasib eylesin... Dünya hırsını bırakmayı nasib etsin, ahirete rağbet edenlerden eylesin... Dünya hırsıyla günahlara dalanları da onlardan kurtarsın, günahlardan korusun, kurtarsın, şeytanın dizginlerinden, bağlarından kurtulmayı nasib eylesin... Rahman'ın yoluna girmeyi, o yolda çalışmayı Mevlâmız cümlemize nasib eylesin...

c. Zehirli Kertenkeleyi Öldürün!

Altıncı hadîs-i şerîf. Bu da İbn-i Abbas RA'dan.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

اَقْتُلُوا الْوَزَغَ وَلَوْ فِي جَوْفِ الْكَعْبَةِ

(طس. عن ابن عباس)

RE. 78/7 (*Uktülü'l-vezeğa velev fî cevfi'l-kâ'beti*)

Vezag denilen bir hayvan var; zararlı, zehirli bir hayvan, Arabistan diyarında olan bir hayvan.

Vezag denilen hayvan nasıl bir hayvandır, zararları nelerdir, neler yapar; ben de bilmiyorum.

Karşılığı nedir, onu bulmak lazım. Keler diyorlar, kertenkeleden iri, yeşil renkli, kayaların arasında dolaşan, zehir taşıyan birtakım mahlûklar... Onlardan birisi demek ki.

(*Uktülü'l-vezağa*) “Bu cins mahlûku gördüğünüz zaman öldürün; (*velev fî cevfi'l-kâ'beti*) Kâbe'nin içinde bile görseniz.”

Cevf iç demek; *cevfi'l-leyl*, gecenin içi, ortası demek. *Cevfi'lKâ'be*, Kâbe'nin ortası demek. İnsanın *cevfi*, karnı demek, ortası demek oluyor.

Kâbe'nin içinde bile olsa ki, Kâbe nedir?

Kâbe mübarek mahaldir. Orada ceng ü cidal olmaz, vuruşma, öldürme olmaz. “Orada bile olsa öldürün!” diyor.

Hadîs-i şerîfleri bilmek, daha doğrusu dinimizin

⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.243, no:6301; Mâlik, *Muvatta'*, (*Rivayeti Muhammed*), c.II, s.277, no:429; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.517, no:5409; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.45, no:40018; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.290, no:4153.

ahkâmını bilmeye biraz hevesli, gayretli ve dikkatli olmak, çok önemli bir şey.

Bizim hacı kardeşlerimiz hacda, Arafat'ta suyun, çeşmenin başına gitmişler. Kocaman bir akrep, fırt diye meydana çıkmış.

“—Öldürün!” demişler birileri...

Ötekiler de:

“—İhramlısınız, öldürmeyin!” demişler.

“—Öldürün, öldürmeyin!” derken, o kırırtıdan o telaştan, hayvan hızlı da hareket ediyormuş. Hacı efendi anlatıyor:

“—Hocam kaçamadım da, yıldırım gibi geldi, bacağıma bir saldırdı, soktu.” diyor. “Küt diye, ağaç gibi yere devrildim.” diyor.

Koca, dağ gibi bir insan, şişman, yüz on, yüz yirmi kilo, boylu bir insan. Bir sokuşta küt diye devirmiş. Hemen almışlar hastaneye götürmüşler, serum takmışlar.

Bizim yanımıza geldi; daha Arafat'tayız, vakfe yapacağız, vakfedeyiz, çadırdayız.

“—Hocam, serum taktılar ama şu anda soktuğu yer, ayağım ustura alınmış da derilerim yukarıya doğru cırt cırt kesiliyor gibi, oradan öyle acı geliyor.” diyor. “Usturayla doğranıyormuş gibi acı geliyor.” diyor.

Eh, zararlı mahlûk. Zararlı mahlûk öldürülür. Dininin ahkâmını insanın iyi bilmesi her yerde lazım oluyor.

Aşağıdaki hadîs-i şerîf de bu mevzuda:

d. Yılanları Öldürün!

Taberanî'den rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁸

اَقْتُلُوا الْحَيَّاتِ صَغِيرَهَا وَكَبِيرَهَا وَأَسْوَدَهَا
وَأَبْيَضَهَا فَإِنَّ مَنْ قَتَلَهَا مِنْ أُمَّتِي كَانَتْ لَهُ فِدَاءٌ
مِنَ النَّارِ وَمَنْ قَتَلْتُهُ كَانَ شَهِيدًا

(طب . الحكيم عن سراء بنت نبهان الغنوية)

RE. 78/8 (*Uktülü'l-hayyâti sağîrehâ ve kebîrehâ, ve esvedehâ ve ebyedahâ, feinne men katelehâ min ümmetî kânet lehû fidâen mine'n-nâri, ve men katelethü kâne şehîdâ.*)

“Yılanları öldürün, küçüğünü, büyüğünü, karasını beyazını öldürün. (*Feinne men katelehâ min ümmetî*) Benim ümmetimden kim bunları öldürürse, (*kânet lehû fidâen mine'n-nâri*) onun cehennemden kurtulmasına bedel olur, fidâsı olur.”

(*Ve men katelethü*) “Kim o sokan yılan tarafından öldürülmüş olursa (*kâne şehîdâ*) şehid olur.”

Tabii anlaşılıyor ki zehirli yılan. Zehirli yılanlar sıcak yerde çok olur. Akrep de çok olur, yılan da çok olur. Efendimiz zararlı olduğu için öldürülmesini buyurmuş.

⁸ Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.I, s.203; Serâ' bint-i Nebhan elGaneviyye RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.44, no:40010; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.286, no:4141.

Bir başka hadîs-i şerîf var bu Râmûz'un başında:

“—Evinizde yılan gördüğünüz zaman, yılanı deyin ki; ‘Süleyman AS’la yaptığın anlaşma gereği çık git.’ Eğer çıkmazsa, gitmezse öldür.” diyor.

Mehmed Zâhid Kotku Hocamız cennetmekâna sordum:

“—Hadîs-i şerîfte niye böyle buyrulmuş?”

Arif insanların hâli başka, alim olmak yetmiyor. Bir şeyler bilmek için mektep medrese görmek, unvan almak, doktor, doçent, profesör olmak bir şey değil.

Dedi ki;

“—Evladım, yılan görünümünde cinler olur, o söz onlaradır. Yılan görünümündedir, cindir, Süleyman AS’la yaptıkları ahit onlara hatırlatılır, çekilir giderler. O zaman bir cin öldürmüş olmazsın, yılan sanıp da bir cin öldürmüş olup da başını derde sokmazsın.” diye söyledi.

e. Lût Kavminin Amelinin Cezası

Ahmed ibn-i Hanbel, mezhep sahibi, İbn-i Abbas RA’dan rivayet eylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁹

---

⁹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.300, no:2727; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XI, s.226, no:11569; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VIII, s.232, no:16799; Abdürrezzak, *Musannef*, c.VII, s.364, no:13492; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.I, s.222; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.V, s.339, no:13125; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.V, s.288, no:4149.

أَقْتُلُوا الْفَاعِلَ وَالْمَفْعُولَ بِهِ فِي عَمَلِ قَوْمِ لُوطٍ
وَالْبَهِيمَةَ وَالْوَاقِعَ عَلَى الْبَهِيمَةِ وَمَنْ وَقَعَ عَلَى
ذَاتِ مَحْرَمٍ فَاقْتُلُوهُ

(حم. عن ابن عباس)

RE. 78/9 (*Uktülü'l-fâile ve'l-mef'ûle bihî, fî ameli kavmi lutin; ve'l-behîmete, ve'l-vâkıa ale'l-behîmeti. ve men vakaa alâ zâti mahremin, fa'ktülûhü.*)

(*Uktülû*) “Öldürünüz; (*el-fâile ve'l-mef'ûle bihî*) yapanı ve yaptırılanı...” Ne bu? (*Fî ameli kavmi lût*) “Lut kavminin amelini kendisi yapan ve üzerinde yapılmasına müsaade eden kişiyi öldürün!”

Tabi bu lûtilik diye de geçiyor; şimdi homoseksüellik diyorlar. Tabi her iki taraf da çok büyük bir günah işlemiş oluyor.

(*Ve'l-behîmete*) Bak, millet ne kadar cahil; bir de bazı hayvanlara karşı böyle tacizler oluyor, o da öyle.

(*Ve'l-vâkıa ala'l-behîmeti*) “Bir hayvana tasallut eden kimse; (*ve men vakaa alâ zâti mahremin*) evli olup mahremi olan kimseyle de gayri meşru ilişki yapanı da öldürün!” diye bu hadîs-i şerîfte geçiyor.

Biliyorsunuz İslâm'da, İslâm ceza hukukunda zânînin cezası, zina eden kimse eğer evliyse, recmedilmektir. Şartları vardır, ahkâmı vardır, fıkıh kitaplarında geniş olarak yazılmıştır.

Şimdi biz onu bir tarafa bırakalım; dinin bu kadar büyük bir cezayla cezalandırdığı, böyle korkunç bir günah, böyle müthiş bir günahın dünyada ve Türkiye’de ne kadar yaygın olduğunu düşünelim. Maalesef %99’u “müslüman” denilen Türkiye’de...

Dünyada öyle rezil insanlar var ki gazeteler yazmıştı, İngiltere’de iki erkek papazın karşısına geliyorlar, diyorlar ki;

“–Bizim nikâhımızı kıy!”

Bre ahlâksız, edepsiz, utanmaz, arlanmaz! Senin dinle imanla ne ilişkin var ki papazın karşısına geliyorsun, bir de ondan bu işin resmen nikâhın tescil edilmesini istiyorsun?

O da ayrı bir rezalet! Belki mevzuatları bakımından, kendisini evli saydırmak için, belki devletten hani evlilere bir zam, bir yardım olduğundan da yapmış olabilirler. Çünkü şarlatan, alçak! O durumda olup o kötü fiili işleyenlerden dernek kuranlar var.

Bizim memlekette de bunun şubelerini açanlar var. Bizim memlekette de bunları dergilerde ballandıra ballandıra anlatan, resimlerini çeken, onlarla röportaj yapanlar var. Gitmiş bilmem hangi artist, falanca çirkin eve, oradaki kadınla röportaj yapmış, gazete onu neşrediyor. Aman yâ Rabbi!

Tabii aslında böyle şeyler müslümanın işi değil. Ayet-i kerimede buyruluyor ki:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا

فُرُوجَهُمْ

(النور ۲۰)

(*Kul li'l-mü'minîne yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù furûcehüm*) “Mü'min erkeklere söyle ey Rasû'l-i Zîşânım, gözlerine sahip olsunlar, namuslarını korusunlar, harama kuşak açmasınlar!” (Nur, 24/30)

Ondan sonraki ayette de:

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ

فُرُوجَهُنَّ

(النور ۲۱)

(*Ve kul li'l-mü'minâti yağdudne ebsàrihinne ve yahfazne furûcehünne*) buyruluyor. Yâni, “Hanımlara da söyle, onlar da gözlerine sahip olsunlar, haram olan yerlere, kişilere bakmasınlar; namuslarını korusunlar, namuslarını pâ-yümâl etmesinler!” (Nur, 24/31) diye tavsiye, iki tarafa birden veriliyor.

İslâm bakmayı bile yasaklıyor. İslâm'ın ne kadar güzel olduğunu buradan görün. İslâm namahreme bakmayı bile yasaklıyor. Peygamber Efendimiz SAS buyurmuş ki:

“—Gözler de zina eder!” Aman yâ Rabbi!

“—Eller de zina eder!” Aman yâ Rabbi!

“—Gözün zinası nedir?”

Gözün zinası kendisine helal olmayan harama

bakmaktır. “–Elin zinası nedir?”

Helal olmayan kimseye el uzatıp dokunmasıdır. İslâm, bakışı bile uygun görmüyor.

Ama bakışı uygun görmediği gibi bunun tedbirlerini de alıyor, kadına diyor ki:

“–Ey hanım, örtün, ziynetlerini sakla!”
Ziynetler nedir?

Kadının Allah tarafından verilmiş, cezbedici olan güzel tarafları. Tepeden tırnağa örtecek, göstermeyecek, belli etmeyecek.

Ne deniliyor Ona?

“–Blucin.”

Kalın kumaş, ince değil, baktığın zaman öbür tarafı görünmez. Benim cübbeden öbür taraf görünüyor, ince, keten bu, bundan dışı görünüyor. Evet, blucin görünmez ama kendisine öyle bir elbise yapıyor ki sımsıkı, giyinmemiş gibi.

Belli etmemek esas. Hem göstermeyecek hem de uzvunun şeklini belli etmeyecek. İslâmî giyim bu.

Muhterem kardeşlerim!

Erkekler de kusurlu. Şu anda pantolon giyen kardeşlerimizin hepsi kusurlu.

Neden? Vücutlarının şekli belli oluyor.

“–Ne yapacağız hocam?”

Niye hoca camide cübbe giyiyor, hiç düşünmediniz mi?

“–Şekli belli olmasın.” diye.

Niye cübbe bol?

“—Şekli belli olmasın.” diye, “Tesettür olsun.” diye. Pantolon giyiliyor. Bu pantolona ne diyorlar?

“—Frenk pantolonu” diyorlar. Bu bizim ecdadımızın âdeti değil. Bizim ecdadımızın âdeti, bol bir şey giymekti, hiçbir şeyi belli olmazdı. Şalvardı; hem çok rahattı hem de çok sıhhî idi.

Alman söylüyor:

“—Şalvar, pantolondan çok daha sıhhîdir, yirmi küsur faydası vardır.” diyor. Alman, bizim arkadaşımıza söylüyor.

Tabii üzenliğe ayağını koyar benim ecdadım; *Bi'smi'llâhi'rrahmâni'r-rahîm* dediği zaman, ayağını yüz seksen derece hop atın üzerinden kaldırır, öbür tarafa atar.

Neden? Şalvarı var, cübbesi var. Topkapı Sarayı'nda Fatih Sultan Mehmed Han'ın kaftanını gördüm; dört yerden yırtmaçlı. Hani arkadan yırtmacı biliyoruz biz, pardösülerde arkadan yırtmaç var. Bu yandan da yırtmaçlı, bir iki üç, bir de ön taraf, dört tarafı yırtmaçlı.

Neden?

Ata biniyor mübarek. “Hareketine mâni olmasın.” diye. Cihad edecek, kılıcı alacak, Allah yolunda buradan Avusturya'ya kadar gidecek, Viyana'yı muhasara edecek, Almanya içlerine akın yapacak. Bu pantolonlarla olur mu?

Olmaz. Daha Sofya'ya gelmeden dizi delinir,

poposu yırtılır, arası ayrılır. Bir namaz kılarken sökülür.

Ecdadımız böyle değildi. Biz şimdi kıyafetimizin hepsini değiştirdik. Frenk gömleği, kulaklı gömlek, Frenk pantolonu, Frenk kıyafeti, Frenk blucini, streç...

Streç mi diyorlar, o daracık pantolonlara? Terziye gidiyor, sanki “öyle bir sıkı olsun ki araya kâğıt koymak istesen bile sığmayacak. İnce bir şey bile sığmayacak kadar sımsıkı” diyor. Bunlar bizim âdetimiz değil.

“—Âdeti bırakalım da hiç olmazsa dinimizi kurtaralım, tesettürü sağlayalım.” diye ne yapacağız?

Örtüneceğiz, örtecek kadar uzun giyeceğiz. Ceketimizi uzun yapacağız, ceket olmayacak pardösü olacak. Gidersin pardösü giyersin, ceket giymeyi bırakırsın, ceket yerine pardösü olur.

İş yerinde ne yapacağım?

İş yerinde de önlük kullanırsın, olur biter. Ben üniversitede önlük kullanırdım. Önlük modasını çıkardım. Doktorlar gibi önlüğümü giyerdim, derse öyle giderdim.

Öyle yanlış kıyafetler yok! Her şeyi düşünmemiz lazım. Akıllı insan yaptığı işi düşünür, sebebini düşünür, öyle iş yapar.

Bu kravatın mânası ne? Boğazına sıkıştırıyorsun. Birisi gelse aşağıdan tutsa, yukarıyı biraz daha sıkıştırırsa adam boğulacak. Hazır, “Gel beni boğ!” der gibi. Alt tarafından tut, üst

tarafındaki düğümü çek; adam boğulsun.

Bunun ne mantığı var?

Bu Frenk gömleklerinin kulaklarının ne mantığı var?

Mantığı yok... Bir de eskiden kola vardı, kolalanırdı, trafik kazası geçirmiş gibi adam başını sağa sola kıpırdatamazdı; mantıksız. Bir İspanyol paça çıktı, paçalar kocaman, bir o tarafa sallanırdı, bir o tarafa sallanırdı; herkesin paçası çamurluydu.

Değil miydi? Arka taraftan, topuktan yere sürünürdü. Olmaz!

Hocamız Mehmed Zahid Kotku cennetmekân, bir gün benim pantolonuma baktı, biraz ona benziyor, tabi ben dikkat etmeye çalışıyorum ama tenkit etmişti Rh.A, cennetmekân, nur içinde yatsın, Allah himmetlerine, teveccühlerine erdirsin.

Tabi ben ne yapmış oluyorum?

Hakkı söylemiş oluyorum.

Sizin de birinci hadîs-i şerîfe göre ne yapmanız gerekiyor?

Sevmediğiniz bir insan bile söylese haktan yana olmanız gerekiyor. Bir de sevdiğiniz insan söylese tabi haydi haydi kabul edilir.

Evet, İslâm bir kere kılık kıyafeti düzenlemekle işe başlamış. Bir, bol kıyafet giyilecek; erkek de öyle kadın da öyle... İki, birbirleriyle ihtilaf olmayacak, karışım olmayacak. Haremlik selamlık olacak, ayrılık olacak.

Eskiden tramvaylarda ayırmış. Ben İstanbul'un o hâline yetişemedim. Belki yaşlı dedelerimiz yetişmiştir. Kadın binerse arka taraftan, orta yerdeki perde bir öteye kadınlar kısmından ön tarafa doğru gidermiş. Kadına öncelik tanınmış.

Şimdi düşünün kadın erkek aynı kalabalıkta, aynı otobüse, tramvaya biniyor. Hızlı tramvay, yavaş tramvay, neyse...

Ne oluyor? Mahvoluyor. Erkek de mahvoluyor, kadın da mahvoluyor, İslâm da mahvoluyor, Müslümanlık da ayaklar altında kalıyor. Çünkü kadının her tarafından öteki insanlar sarmış oluyor, sarılmış oluyor. Temas oluyor, değme oluyor, hissetme oluyor. Çok kötü şeyler oluyor.

Onun için her şeyi düşünerek yapmamız lazım.

İslâm böyle ayırmış. Tesettürle ayırmış, mekân olarak ayırmış. Bir de mesela bizim köyde kahvenin, çarşının olduğu sokaktan kadınlar geçemezdi. Böyle bir şey yoktu.

Çarşıdan, pazardan alışveriş ne olacak?

Erkekler yapardı. Şimdi kadınlar çarşıya çıkıyor, pazara çıkıyor, sutyeni alıyor:

“—Acaba bana gelir mi gelmez mi?” diyor.

Tezgahtar da bakıyor:

“—Küçük gelir, büyük gelir.” diyor.

Aman yâ Rabbi! Olmaz ki!

“—Bu kumaş bana yakışır mı yakışmaz mı?”

Kuyumcuya gidiyor, yüzükleri takıyor:

“—Yakıştı mı, güzel oldu mu? Şunu çıkarır mısınız?” bilmem ne...

Olmaz ki! İslâm'da böyle şeyler yok. İslâm bunları derece derece engellemiş; namusu korumuş, nesli korumuş, aileyi korumuş, ahlâkı korumuş.

Şimdi ne olmuş?

Şimdi gazeteler, mecmualar, dergiler, televizyonlar felaket. Müstehcenliği o kadar alışkanlık hâline getirdiler ki şimdi müstehcenlik hakkında millette reaksiyon bile kalmadı.

“—Olmaz böyle şey, bu kadarı da fazla!” diyecek bir itiraz da kalmadı. Bu da büyük bir felaket.

Neden büyük felaket?

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfnde buyuruyor ki;

“Benî İsrail'in alimleri günah işleyenlerin yanından geçerken; ‘Bu günahdır, yapmayın.’ dediler. Onlar dinlemedi. Ertesi gün oradan geçerken, alim, onların o günahı yine işlediğini görünce geçti, gitti. ‘Dün söyledim.’ dedi, geçti gitti.”

Bu doğru değil. Madem o, günahı tekrar ediyor, alim de hatanın hata olduğunu söylemeye devam edecek. “Bu yaptığınız günahdır, dün söylemiştim, bugün niye yapıyorsunuz, şöyledir böyledir...” diye yine söyleyecek.

Gücü yeterse yaptırmayacak, gücü yetmezse söyleyecek.

Gücü yeterse yaptırmayacak. Niye “gücü

yeterse” diye söylüyorum? Sen baba mısın, dede misin; çocuğuna, torununa gücün yeter mi?

Yeter. O zaman sen onlara yaptırmama durumundasın, söyleme durumunda değilsin. Yaptırmayacaksın.

Gücü yetince yaptırmayacak. Gücü yetmezse nasihat edecek, söyleyecek. Ona da gücü yetmezse içinden;

“—Aman yâ Rabbi! Sen beni bunların şerrinden koru, ben buna razı değilim.” diyecek.

Biliyorsunuz hadîs-i şerîfe göre bu da imanın en aşığı derecesidir.

İslâm böyle. Reaksiyon kabiliyetini kaybedince ne oluyor?

“—Allah onların kalplerini birbirlerine vurdu, benzetti.”

Benî İsrail’in aliminin, abidinin kalbi de günahkârının kalbine benzedi. Neden?

Günaha reaksiyon kalmadı. Günaha karşı aksülamel kalmadı. Onun için kalpleri birbirine benzedi, hepsi birden helâk oldular.

Nasıl olacak?

Günaha hiçbir yerde, hiçbir zaman rıza gösterilmeyecek. Günahın çokluğu, iyi insanın onun günah olduğunu söylemesine bir mâni teşkil etmeyecek; onu alıkoymayacak. Söyleyecek:

“—Bu yanlıştır, yapmamak lazım, yapmamanız lazım.” diyecek. Lisan-ı münasip ile...

Ben etrafımdaki kardeşlere işin kolayını

buldum, ceza yazıyorum;

“–Sana elli lira ceza, beş yüz lira, beş bin lira ceza.” diyorum.

“–Niye hocam?”

“–Sol elinle yedin, beş bin lira ceza.”

“–Sana on bin lira ceza.”

“–Niye hocam?”

“–Takkesiz namaz kıldın.”

“–Sana şu kadar ceza, bu kadar ceza...”

Biraz şaka gibi oluyor ama öbür taraf da hiç olmazsa yaptığı şeyin yanlış olduğunu anlamış oluyor; ben de söylemiş oluyorum, rahatlıyorum.

“–El-hamdü lillâh, yarı şaka yarı ciddi hiç olmazsa o işin yanlışlığını söyledim.” diyorum.

Söylemediğim zaman;

“–Niye ben bunu söyleyemedim?” diye, gece akşam yatıncaya kadar içimde bir üzüntü, bir dert oluyor.

“–Ben hoca olduğum halde niye söyleyemedim? Niye orada onungünah olduğunu söyleyemedim?” diye çok mahcup oluyorum, çok korkuyorum. Allah; ““Niye söylemedin?” diye bana sorar.” diye korkuyorum.

İslâm böyle engellemiş ama işte dünyanın hâli bu. Dünyanın hâli fena. Kıyamet yakın, aklınızı başınıza toplayın.

f. Kur’an-ı Kerim’i Hatmetme Süresi

Bu rivayet Abdullah ibn-i Amr’dan. Ebû Dâvud,

Müslim ve Buhârî’de var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

اقْرَأِ الْقُرْآنَ فِي كُلِّ شَهْرٍ قَالَ إِنِّي أَجِدُ قُوَّةً قَالَ
فَاقْرَأْهُ فِي عِشْرِينَ لَيْلَةً قَالَ إِنِّي أَجِدُ قُوَّةً قَالَ
فَاقْرَأْهُ فِي عَشْرِ قَالَ إِنِّي أَجِدُ قُوَّةً قَالَ فَاقْرَأْهُ فِي
سَبْعٍ وَلَا تَزِدْ عَلَيَّ ذَلِكَ

(بخ.م. د عن ابن عمرو)

RE.78/10 (*İkrai’l-kur’âne fî külli şehrin, kâle: İnnî ecidü kuvveten, kâle: Fa’kra’hü fî işrîne leyleten, kâle: İnnî ecidü kuvveten, kâle: Fa’kra’hü fî aşrin, kâle: İnnî ecidü kuvveten, kâle: Fakra’hu fî seb’in, ve lâ tezid alâ zâlike.*)

Altındaki bir rivayet de Abdullah ibn-i Amr RA’dan.

Kim bu zât-ı muhterem?

Mısırı fetheden Amr ibnü’l-As var, onun oğlu; alim, fâzıl Abdullah ibn-i Amr. O da Kahire’de. Kahire’de bir Amr camii var; o da oranın köşe-sinde medfun... Allah şefaatine erdirsin. Sahabe. Bir beldede bir sahabe, o beldenin önderidir, lideridir, âhirette o beldenin müslümanları onun arkasından cennete gidecek. Elhamdü lil-lâh ziyaret etmek nasib oldu.

¹⁰ Müslim, *Sahîh*, c.VI, s.42, no:1964; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.159, no:1180; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.158, no:6477; Abdullah ibn-i Amr RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.I, s.612, no:2815; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.V, s.293, no:4163.

Bu Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-Âs rivayet etmiş. Rivayetlerin ikisini de okuyalım.

Peygamber Efendimiz birincisinde diyor ki:

(İkrai'l-kur'âne fî külli şehrin) “Kur'ân-ı Kerîm'i her ayda oku!”

Ne demek?

“—Bir ayda oku, oku, oku, bitir. Ayda bir hatim indir.” demek.

Sonra ne demiş?

(Kâle innî ecidü kuvveten) “Yâ Rasûlallah! Ben kendimde daha fazla kuvvet hissediyorum, daha çabuk okuyabilirim. İçimde bir kuvvet görüyorum.”

(Kâle: Fa'kra'hü fî işrîne leyleh) “O zaman yirmi günde oku!”

(Kâle innî ecidü kuvveten) “Ben içimde daha hızlı okuma kuvveti hissediyorum. Daha hızlı okuyabilirim.”

(Kâle: Fa'kra'hü fî aşrin) “On günde oku! Hatmini on günde tamamla.”

(Kâle innî ecidü kuvveten) “Yâ Rasûlallah! Ben daha hızlı okumaya kuvvet hissediyorum; içimde bir kuvvet seziyorum, buluyorum.”

(Kâle: Fa'kra'hü fî seb'in) “Yedi günde oku, bir haftada oku! *(Ve lâ tezid alâ zâlike)* Bundan da daha hızlı okumaya, süratini daha fazlalaştırmaya kalkışma!” dedi.

Yedi günde, haftada bir.

Onun için Pakistanlı kardeşlerimiz bizden çok

daha alim insanlar. Onların alimleri çok yüksek alimler. Çok kıymetli kitaplar basmışlar. Kur'ân-ı Kerîm'in çok güzel çeşitleri var orada... Hadis kitaplarının çok güzel neşriyatları var; kuvvetli. Oradaki Kur'ân-ı Kerîm'leri aldım da, bazıları kütüphanemde hatıra olarak var, Kur'ân-ı Kerîm çeşitleri...

Kur'ân-ı Kerîm'i yediye bölmüş, kenarına yazmış. Onlar her bölüme “menzil” diyorlar:

Birinci menzil; Fâtiha'dan başlayacak;

İkinci menzil, şu sureden başlayacak.

Oraya geldiği zaman birinci menzil tamam.

Üçüncü menzil... Yedinci menzil. Yedi menzil.

Biz yirmi sayfaya ne diyoruz? Cüz diyoruz. Otuz tane cüz var.

O ne diyor? Yedide birine *menzil* diyor.

Bu neye göre? İşte bak bu hadîs-i şerîfe göre. Yedi günde hatmetmeye göre...

Hatırınızda olsun, daha fazla hızlı okursanız; Peygamber Efendimiz, Abdullah ibn-i Amr'a; “Artık bundan da hızlı yapma.” demiş

Ben hadisin şerhinden hatırlıyorum ki Abdullah İbn Amr sonradan pişman olmuş. İhtiyarladığı zaman bu kadar hızlı okumakta zorlanmış.

(*Innî ecidü kuvveten*) “Ben kendimde kuvvet hissediyorum, daha hızlı yapabilirim.” dedi ya, sonradan o kuvvet kalmayınca, ihtiyarlayınca;

“—Keşke Rasûlüllah'ın ilk dediğini tutsaydım.” demiş.

İbadetlerde devamlılık önemlidir, işin önünü sonunu, evvelini ahirini düşünüp, ölçülü bir tarzda ibadetleri öyle yapmak lazım.

Fazla fazla yapıp da sonra bıraktığı zaman iyi olmaz.

Onun için hiç olmazsa ayda bir ne yapmamız lazım? Hatmetmemiz lazım.

Bu ne demektir? “Günde bir cüzü bitirmek” demektir.

Bu ne demektir? “Kur’ân-ı Kerîm’i hızlı okuyabilecek hale gelmek” demektir.

Şimdi Kur’ân-ı Kerîm’i hiç bilmeyenler:

“—Vay benim başıma gelenler! Ben zaten kekeleyerek yarım sayfa okuyamıyorum, ömrümde bir tane hatim indirmedim.” diyecek.

Kur’an Allah’ın kelâmıdır, öğrenecek.

g. Üç Günden Az Zamanda Hatmetme!

Aşağıdaki rivayet yine Abdullah ibn-i Amr’dan ama, Ahmed ibni Hanbel Rh.A rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

اِقْرَأِ الْقُرْآنَ فِي كُلِّ شَهْرٍ اِقْرَأْهُ فِي خَمْسٍ وَعِشْرِينَ
اِقْرَأْهُ فِي خَمْسَ عَشْرَةَ اِقْرَأْهُ فِي عَشْرِ اِقْرَأْهُ فِي
سَبْعٍ لَا يَفْقَهُهُ مَنْ يَقْرَأُهُ فِي أَقَلِّ مِنْ ثَلَاثٍ

¹¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.165, no:6546; Abdullah ibn-i Amr RA’dan.

RE. 78/11 (*İkrai'l-kur'âne fî külli şehrin, ikra'hü fî hamsin ve işrîne, ikra'hü fî hamse aşrete, ikra'hü fî aşrin, ikra'hü fî seb'in; lâ yefkahühû men yekraühû fî ekalle min selâs.*)

(*İkrai'l-kur'âne fî külli şehrin*) “Kur'an'ı bir ayda, her ayda hatmedin, okuyun! (*İkra'hü fî hamsin ve işrîne*) Yirmi beş günde hatmedin! (*İkra'hü fî hamse aşrete*) On beş günde okuyun! (*İkra'hü fî aşrin*) On günde okuyun! (*İkra'hü fî seb'in*) Yedi günde okuyun!” demiş.

Bu rivayette arkasında şu ilave var:

(*Lâ yefkahühû*) “Anlayamaz, derinliğine âyetin mânasını takip edemez, (*men yakraühû fî ekalle min selâsin*) üç günden az zamanda okuyan kimse...”

“—Vır vır vır...”

“—E ne oldu, ne dedi?”

Anlayamaz. Çok hızlı gitti.

Maksat nedir? Anlamaktır. Onun için üç günü zikrediyor ama, “Üç günden az okuyan da bundan bir şey anlayamaz!” diyor.

Demek ki buna bakarak, “En aşağı üç günde oku!” demişler. Ortası yedi gün... Normali de Kur'ân-ı Kerîm'i bir ayda hatmetmek lazım. Daha da geçe bırakmamak lazım. Kur'ân-ı Kerîm'le meşgul olmak lazım.

Millet Kur'ân-ı Kerîm'le ünsiyet etmiyor. Kur'ân-ı Kerîm'e böyle bağlı değil. Böyle okuyamıyoruz, Allah bizleri affetsin.

Hacı baba caminin dışında oturuyor, bir kavak kütüğünü deviriyorlar, tık oraya koyuyorlar, güneşli havada, Yeni caminin önündeki kumrular gibi oraya diziliyorlar. Sen yolcusun meselâ, gelmişsin, gidiyorsun. Oh güneşlen... Hacı babaların hepsi sakallı, elinde baston ve saire...

“—*Es-selâmu aleyküm!*”

“—*Ve aleyküm selâm...*”

Namaza yarım saat var, gelmişler oraya oturmuşlar, dışarıda duruyorlar:

“—Sarı öküz ne yaptı?”

“—Efendim tarlanın mahsulü ne oldu?” bilmem ne...

Yâhu gir içeri, Kur’ân oku! Yarım saatte insan bir cüzü bitirir, o günkü vazifeyi bitirir. Biraz ezberini ilerlet! Kur’ân-ı Kerîm’in ne kadar çok ayetini bilirse, cennette mü’minin derecesi o kadar yüksek olacak. Ona çalışmak lazım değil mi?

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi Kur’ân-ı Kerîm’i sevenlerden, ona güzel bağlananlardan, sarılanlardan, onu çok okuyanlardan, içindeki ahkâmı hayatına tatbik edenlerden, uygulayanlardan, böylece Kur’ân-ı Kerîm’in şefaatine erenlerden eylesin...

Fâtiha-ı şerîfe mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
16. 10. 1994 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

